

Žehlička, dalekohled a odznáčky z Pionýra

Lukáš Jaroš, 10 let, ZŠ Palachova, Ždár nad Sázavou

Normálně by mě ani nenapadlo pátrat po starých věcech, mám problém si uklidit ve svém pokojíčku, ale kvůli soutěži Muzeum v krabičce jsem to zkusil. Našel jsem doma hned pár pokladů, který jsou opravdu starý a mají určitě svůj zajímavý příběh.

Našel jsem starou žehličku. Tak jsem se ptal, proč jí nevyhodíme, když má mamka takovou pěknou, skoro novou, napařovací žehličku, ale rodiče mi řekli, že tohle je už pomalu starožitnost a že se nic vyhazovat nebude. Žehlička je železná, velice těžká a rezavá, ale když byla nová, musela být opravdu pěkná. Má dřevěné madlo a otevírací horní část. Uvnitř jsou schované takové dvě želízka. Její délka je 19 cm, výška 11 cm, výška s rukojetí 20 cm a šířka 9 cm. Tak jsme si doma sedli k počítači a vygooglili jsme si, že stáří je tak začátek 19. století a že ty želízka uvnitř se nahřívaly přímo v ohni a za pomoci pohrabáče se vkládaly dovnitř žehličky. Velké, těžší žehličky se používaly v krejčovských dílnách a prádelnách, menší žehličky byly určeny pro domácí použití. Protože takhle žehlička je dost velká a dost těžká, tak si myslíme, že je to památka po prapraprapradědovi mého tatínka, který se vyučil a byl krejčím a tuhle žehličku používal při svojí práci. Určitě se při práci s touhle žehličkou dost nadřel, jak je těžká a určitě se taky několikrát popálil, ale tahle žehlička toho musela dost zažít a vyžehlit spousty šatů a třeba i urozených a možná i slavných lidí. Ale já bych to raději nezkoušel, určitě bych šaty spálil, možná i sebe popálil a taky hlavně – nemáme doma krb s hořícím ohněm a rozdělávat kvůli tomu ohýnek v paneláku je pitomost. Ještě že dneska máme elektřinu, napařovací žehličku a spoustu věcí máme jednodušších, než naši předkové.

Také jsem doma našel starožitné divadelní kukátko ERHO s nápisem made in czechoslovakia. Je z mosazi a skla a je potaženo kůží. Rozměry jsou: délka 9,8cm, šířka 6,5cm. Takovýhle typ

kukátka pochází kolem roku 1937, ale jak se kukátko dostalo k nám, nevěděl ani tat'ka. Říkal jsem si, co je to za divný, starý a odřený dalekohled, ale tat'ka mi vysvětlil, že se to používalo do divadla a opery na přiblížení scény a že je tohle funkční, ať to vyzkouším. A opravdu to funguje, je to jako malý dalekohled. A třeba se k nám dostalo společně se žehličkou, napadá mě, že třeba to kukátko dostal jako poděkování náš prapředeck od nějakého bohatého pána, co si k němu dal opravit nějaké šaty a moc se mu líbilo, jak to krejčí opravil a dal mu tohle kukátko jako dárek.

Potom jsem doma našel takové malé zvláštní odznáčky, které jsou maminky. Ty nejsou tak staré, jako ostatní věci, jsou staré tak 30 let. Odznáčeků měla mamka hodně různých, ale nejvíc mě zaujal takový, co vypadal jako naše vlajka s plamenem. A tak mi mamka vyprávěla, co to byly Jiskry a Pionýři, jak nosili modré oblečení a červené šátky kolem krku, místo do kroužků, jako chodím já dneska, tak chodili do Pionýra a taky chodili s mávátky v prvomájovém průvodu. A místo sezení u počítače, jako dnešní děti, že chodily třeba uklízet odpadky kolem řeky a i jinak pomáhali. A takovéhle odznáčky děti potom dostávali a protože jsou pěkný, tak si je mamka schovávala. Odznáčky se nosily zapíchnuté košili, ale to bych se docela bál, že o ostrou špičku píchnu.

Tak jsme ty naše poklady zase pěkně uložily na jejich místo, aby se z nich mohla potěšit třeba další generace.